

Bruxelles, 29. studenoga 2018.
(OR. en)

14886/18

Međuinstitucijski predmet:
2018/0073(CNS)

FISC 511
ECOFIN 1149
DIGIT 239

NAPOMENA

Od:	Predsjedništvo
Za:	Vijeće
Br. dok. Kom.:	7420/18 FISC 151 ECOFIN 277 DIGIT 48 IA 78
Predmet:	Prijedlog direktive Vijeća o zajedničkom sustavu poreza na digitalne usluge kojim se oporezuju prihodi od pružanja određenih digitalnih usluga – opći pristup

Za delegacije se u Prilogu nalazi kompromis predsjedništva o navedenom Prijedlogu.

2018/0073 (CNS)

Prijedlog

DIREKTIVE VIJEĆA

o zajedničkom sustavu poreza na digitalne usluge kojim se oporezuju prihodi od pružanja određenih digitalnih usluga

VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 113.,
uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,
nakon prosljeđivanja nacrtu zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,
uzimajući u obzir mišljenje Europskog parlamenta¹,
uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora²,
u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom,
budući da:

(1) Globalno gospodarstvo ubrzano se digitalizira, što dovodi do pojavljivanja novih načina poslovanja. Digitalna poduzeća karakterizira činjenica da je njihovo poslovanje snažno povezano s internetom. Konkretno, digitalni poslovni modeli u velikoj se mjeri oslanjaju na mogućnost obavljanja aktivnosti na daljinu i uz ograničenu fizičku prisutnost ili bez nje te na doprinos krajnjih korisnika stvaranju vrijednosti, kao i na važnost nematerijalne imovine.

¹ SL C , , str. .

² SL C 367, 10.10.2018., str. 73.–77.

(2) Važeća pravila oporezivanja trgovačkih društava uglavnom su razvijena tijekom 20. stoljeća za tradicionalna poduzeća. Temelje se na ideji da bi se oporezivanje trebalo odvijati na mjestu na kojem se vrijednost stvara. Međutim, primjena važećih pravila na digitalno gospodarstvo dovela je do neusklađenosti između mjesta oporezivanja dobiti i mjesta na kojem se stvara vrijednost, posebno za poslovne modele koji se uvelike oslanjaju na sudjelovanje korisnika. Stoga je postalo jasno da važeća pravila o porezu na dobit nisu prikladna za oporezivanje dobiti digitalnoga gospodarstva i da ih je potrebno preispitati.

(3) To je preispitivanje važan element jedinstvenog digitalnog tržišta³, imajući u vidu da je jedinstvenom digitalnom tržištu potreban moderan i stabilan porezni okvir kako bi se u digitalnom gospodarstvu poticale inovacije, riješio problem fragmentacije tržišta i svim dionicima omogućilo iskorištavanje nove tržišne dinamike pod pravednim i ujednačenim uvjetima.

(4) Komisija je u svojoj Komunikaciji „Pravedan i učinkovit sustav oporezivanja u Europskoj uniji za jedinstveno digitalno tržište”⁴ donesenoj 21. rujna 2017. utvrdila izazove koje digitalno gospodarstvo predstavlja u odnosu na važeće porezne propise te se obvezala razmotriti opcije politika koje su na raspolaganju. Vijeće za ekonomska i financijska pitanja (ECOFIN) u svojim je zaključcima od 5. prosinca 2017.⁵ pozvalo Komisiju da donese prijedloge kojima će se odgovoriti na izazove oporezivanja dobiti u digitalnom gospodarstvu te da pritom uzme u obzir interes mnogih država članica za privremene mjere usmjerene na prihode koji proizlaze iz digitalnih aktivnosti u Uniji koji bi ostali izvan područja primjene ugovora o izbjegavanju dvostrukog oporezivanja.

³ Komunikacija Komisije Europskom parlamentu, Vijeću, Europskom gospodarskom i socijalnom odboru i Odboru regija – Strategija jedinstvenog digitalnog tržišta za Europu (COM(2015) 192 final od 6.5.2015.).

⁴ Komunikacija Komisije Europskom parlamentu i Vijeću „Pravedan i učinkovit sustav oporezivanja u Europskoj uniji za jedinstveno digitalno tržište” (COM(2017) 547 final od 21.9.2017.).

⁵ Odgovor na izazove oporezivanja dobiti digitalnoga gospodarstva – Zaključci Vijeća (5. prosinca 2017.) (FISC 346 ECOFIN 1092).

(5) Budući da je pitanje oporezivanja digitalnoga gospodarstva globalne prirode, optimalno bi bilo doći do multilateralnog međunarodnog rješenja tog pitanja. Komisija iz tog razloga aktivno sudjeluje u međunarodnoj raspravi. Rad u okviru OECD-a je u tijeku. Međutim, napredak na međunarodnoj razini je otežan. Stoga se poduzimaju mjere za prilagodbu pravila o porezu na dobit na razini Unije⁶ i za poticanje sporazuma s jurisdikcijama izvan Unije⁷, kako bi se okvir oporezivanja dobiti prilagodio novim digitalnim poslovnim modelima.

(6) Do donošenja i provedbe tih mjera, za što je potrebno vrijeme, države članice suočene su s nužnošću djelovanja u pogledu tog pitanja zbog rizika od znatnog postupnog smanjivanja njihovih osnovica poreza na dobit. Neusklađene mjere koje pojedinačno poduzimaju države članice mogu dovesti do fragmentiranja jedinstvenog tržišta i narušavanja tržišnog natjecanja, čime se ometa razvoj novih digitalnih rješenja i konkurentnost Unije općenito. Zato je potrebno usvojiti usklađen pristup s privremenim rješenjem kojim će se ciljano urediti to pitanje dok se ne donese sveobuhvatno rješenje.

(7) Tim bi se privremenim rješenjem trebao uspostaviti zajednički sustav poreza na digitalne usluge („PDU”) koji bi se primjenjivao na prihode koji proizlaze iz pružanja određenih digitalnih usluga od strane određenih subjekata. Ta bi mjera trebala biti jednostavna za provedbu i usmjerena na prihode koji proizlaze iz pružanja digitalnih usluga u kojima korisnici znatno doprinose procesu stvaranja vrijednosti. Takav čimbenik (stvaranje vrijednosti od strane korisnika) također ide u prilog mjerama u pogledu pravila o porezu na dobit.

(7a) Ovom Direktivom države članice ne bi se trebalo spriječiti da zadrže ili uvedu poreze, pristojbe ili naknade koji se ne mogu odrediti kao slični PDU-u, uzimajući posebno u obzir njegovo područje primjene, funkciju i druge posebne značajke, pod uvjetom da ti porezi, pristojbe ili naknade nisu ograničeni samo na digitalna poduzeća, već se naplaćuju od svih poreznih obveznika, bilo da pripadaju digitalnom sektoru ili ne.

⁶ Prijedlog direktive Vijeća o utvrđivanju pravila o oporezivanju dobiti trgovačkih društava od znatne digitalne prisutnosti (COM(2018) 147 final).

⁷ Preporuka Komisije o oporezivanju dobiti trgovačkih društava od znatne digitalne prisutnosti (C(2018) 1650 final).

(8) Potrebno je utvrditi sljedeće elemente PDU-a: oporezivi prihod (što se oporezuje), poreznog obveznika (tko se oporezuje), mjesto oporezivanja (udio oporezivog prihoda za koji se smatra da je ostvaren u određenoj državi članici i kada), obvezu plaćanja, izračun poreza, stope oporezivanja i s time povezane obveze u pogledu naplate poreza i administrativne suradnje.

(9) PDU bi trebalo primijeniti samo na prihode koji proizlaze iz pružanja određenih digitalnih usluga. Digitalne usluge trebale bi biti usluge koje u velikoj mjeri ovise o stvaranju vrijednosti od strane korisnika. Trebalo bi oporezivati prihode dobivene od obrade doprinosa korisnika, a ne sudjelovanje korisnika samo po sebi.

(10) Konkretno, oporezivi prihodi trebali bi biti prihodi koji proizlaze iz pružanja sljedećih usluga: i. stavljanja na digitalno sučelje oglašavanja usmjerenoga na korisnike tog sučelja; ii. stavljanja višestranog digitalnog sučelja na raspolaganje korisnicima, čime se korisnicima omogućuje pronalaženje drugih korisnika i njihova međusobna interakcija te se može olakšati i pružanje odnosnih isporuka robe ili usluga izravno među korisnicima (koje se ponekad nazivaju „usluge posredovanja”) te iii. prodaje prikupljenih podataka o korisnicima i podataka nastalih aktivnostima korisnika na digitalnim sučeljima. Ako pružanjem takvih usluga nisu ostvareni prihodi, usluge ne bi trebale podlijevati PDU-u. Ostali prihodi koje subjekt ostvaruje, ali ne proizlaze izravno iz takvog pružanja usluga također ne bi trebali biti obuhvaćeni područjem primjene tog poreza.

(11) Usluge koje se sastoje od stavljanja na digitalno sučelje oglašavanja klijenta usmjerenoga na korisnike tog sučelja ne bi trebalo definirati upućivanjem na vlasnika digitalnog sučelja putem čega se oglašavanje pojavljuje na uređaju korisnika, već upućivanjem na subjekta koji je odgovoran za omogućivanje oglašavanja na tom sučelju. To je zato jer poduzeće koje stavlja oglašavanje klijenta na digitalno sučelje ostvaruje vrijednost u prometu korisnika i podacima korisnika koji se obično uzimaju u obzir za potrebe takvog oglašavanja, neovisno o tome pripada li sučelje samom poduzeću ili trećoj strani koja iznajmljuje digitalni prostor na kojem će se oglašavanje pojaviti. Međutim, trebalo bi pojasniti da u slučajevima u kojima su pružatelj usluge oglašavanja i vlasnik digitalnog sučelja različiti subjekti, ne bi trebalo smatrati da je potonji subjekt pružio oporezivu uslugu za potrebe PDU-a. To je potrebno radi izbjegavanja kaskadnih učinaka i dvostrukog oporezivanja.

(12) Usluge koje se pružaju putem višestраних digitalnih sučelja trebalo bi definirati upućivanjem na njihovu funkcionalnost s pomoću koje korisnici mogu pronaći druge korisnike i međusobno komunicirati. Karakterističan aspekt višestраних digitalnih sučelja je to da korisnicima omogućuju interakciju koja ne bi bila moguća bez međusobnog povezivanja koje obavlja sučelje (drugim riječima, sučeljem se korisnicima omogućuje da stupe u kontakt s drugim korisnicima). Za neke usluge koje se obično nazivaju komunikacijskim uslugama ili uslugama platnog prometa, poput usluga trenutačne razmjene poruka, usluga e-pošte ili usluga e-plaćanja, može se također zaključiti da omogućuju interakciju među korisnicima s pomoću digitalnog sučelja, ali korisnici obično ne mogu stupiti u kontakt jedni s drugima ako prije nisu uspostavili kontakt drugim sredstvima. Prihodi koji proizlaze iz pružanja komunikacijskih usluga ili usluga platnog prometa trebali bi stoga ostati izvan područja primjene tog poreza jer ti dobavljači ne posluju kao mjesto trgovanja, nego izrađuju softversku podršku ili druge alate informacijskih tehnologija kojima se korisnicima omogućuje komuniciranje s osobama s kojima u većini slučajeva već imaju uspostavljen odnos.

(13) U slučajevima koji uključuju višestрана digitalna sučelja kojima se omogućuje odnosna isporuka robe ili usluga izravno među korisnicima sučelja, odnosne transakcije i prihodi ostvareni tim transakcijama trebali bi ostati izvan područja primjene tog poreza. Izvan područja primjene PDU-a trebali bi biti i prihodi koji proizlaze iz maloprodajnih djelatnosti koje se sastoje od prodaje robe ili usluga ugovorene na internetu s pomoću internetske stranice dobavljača te robe ili usluga, te ako dobavljač ne djeluje kao posrednik, jer prodavatelj ostvaruje vrijednost na temelju isporučene robe ili usluga, a digitalno sučelje se upotrebljava samo kao sredstvo komunikacije. Prodaje li dobavljač robu ili usluge na internetu za vlastiti račun ili pruža usluge posredovanja određivalo bi se uzimajući u obzir pravni i ekonomski sadržaj transakcije, kako je vidljivo iz sporazuma relevantnih stranaka. Primjerice, u slučajevima u kojima se na raspolaganje stavlja roba treće strane moglo bi se reći da pružatelj digitalnog sučelja pruža uslugu posredovanja (to jest stavlja na raspolaganje višestrano digitalno sučelje) u kojoj nisu preuzeti znatni rizici u pogledu zaliha ili u kojoj treća strana zapravo utvrđuje cijenu te robe.

(13a) Digitalni sadržaj trebalo bi definirati tako da se pod tim pojmom podrazumijevaju podaci koji se isporučuju u digitalnom obliku, kao što su računalni programi, aplikacije, igre, glazba, video zapis ili tekst, neovisno o tome pristupa li im se preuzimanjem podataka ili izravnim internetskim prijenosom (*streaming*), a koji nisu podaci koji predstavljaju digitalno sučelje samo po sebi. Na taj se način obuhvaćaju različiti oblici digitalnog sadržaja koje korisnik može steći, čime se ne mijenja činjenica da je sa stajališta korisnika isključiva ili glavna svrha stjecanje digitalnog sadržaja.

(14) Usluge koje se sastoje od isporuke digitalnog sadržaja koje subjekt pruža s pomoću digitalnog sučelja trebale bi biti isključene iz područja primjene poreza, neovisno o tome je li digitalni sadržaj u vlasništvu tog subjekta ili je taj subjekt stekao prava na distribuciju tog sadržaja. Čak i ako je dopuštena određena vrsta interakcije među primateljima digitalnog sadržaja, na temelju čega se može smatrati da pružatelj takvih usluga stavlja na raspolaganje višestrano digitalno sučelje, manje je jasno da korisnik ima središnju ulogu u stvaranju vrijednosti za poduzeće koje isporučuje digitalni sadržaj. U takvim bi okolnostima interakcija među korisnicima bila pomoćna aktivnost u odnosu na pružanje digitalnog sadržaja u kojoj je za korisnika jedina ili glavna svrha preuzimanje digitalnog sadržaja od subjekta koji stavlja digitalno sučelje na raspolaganje (npr. isporuka igre korisniku koju subjekt pruža s pomoću digitalnog sučelja bila bi isporuka digitalnog sadržaja od strane tog subjekta koja je izuzeta od područja primjene PDU-a, neovisno o tome je li korisnik u mogućnosti igrati igru s ostalim korisnicima pa je stoga među njima dopuštena određena vrsta interakcije). Umjesto toga, sa stajališta stvaranja vrijednosti težište je na samom digitalnom sadržaju koji isporučuje subjekt. Stoga prihodi ostvareni takvim isporukama ne bi trebali biti obuhvaćeni područjem primjene poreza.

(15) *Premješteno u (13a).*

(16) Usluge opisane u uvodnoj izjavi 14. trebalo bi razlikovati od usluga koje se sastoje od stavljanja na raspolaganje višestranog digitalnog sučelja s pomoću kojeg korisnici mogu učitati i razmjenjivati digitalni sadržaj s drugim korisnicima, ili od stavljanja na raspolaganje sučelja kojim se omogućuje odnosna isporuka digitalnog sadržaja izravno među korisnicima. Potonje usluge čine uslugu posredovanja pa bi stoga trebale biti obuhvaćene područjem primjene PDU-a, neovisno o prirodi odnosnih transakcija.

(17) Oporezivim uslugama koje se sastoje od prodaje prikupljenih podataka o korisnicima trebalo bi obuhvatiti samo podatke nastale aktivnostima korisnika na digitalnim sučeljima. Podaci koji su dobiveni iz senzora ili drugim sredstvima te su potom digitalno prikupljeni, a da nije bilo aktivnosti korisnika u digitalnim sučeljima, ne bi trebali biti obuhvaćeni Direktivom. To je zato što bi područjem primjene PDU-a trebalo obuhvatiti usluge u kojima se digitalno sučelje upotrebljava kao način stvaranja doprinosa korisnika koji se zatim monetizira, a ne usluge u kojima se sučelja upotrebljavaju samo za prijenos podataka dobivenih na neki drugi način. PDU stoga ne bi trebao biti porez na prikupljanje podataka ili upotrebu podataka koje poduzeće prikuplja za svoje unutarnje potrebe ni porez na razmjenu podataka prikupljenih od strane poduzeća s drugim stranama bez naknade. Područje primjene PDU-a trebalo bi biti usmjereno na prihode od prijenosa podataka ostvarene u okviru vrlo specifičnih aktivnosti (aktivnosti korisnika na digitalnim sučeljima).

(18) Pružanje reguliranih financijskih usluga od strane reguliranih financijskih subjekata ne bi trebalo biti obuhvaćeno područjem primjene PDU-a. Međutim, područjem primjene PDU-a moglo bi biti obuhvaćeno pružanje nereguliranih usluga od strane reguliranih financijskih subjekata. Regulirani financijski subjekt odnosi se na pružatelja financijskih usluga koji je podložan nadzoru na temelju okvira Unije ili jednakovrijednog okvira, kako je određeno pravnim aktom Unije.

(19) Određene regulirane usluge koje pružaju regulirani financijski subjekti putem digitalnih sučelja, poput usluga izvršenja trgovinskih transakcija, može se smatrati uslugom posredovanja za potrebe PDU-a. Međutim, u takvim okolnostima korisnik nema središnju ulogu u stvaranju vrijednosti u korist financijskih subjekata koji stavljaju digitalno sučelje na raspolaganje. Umjesto toga, vrijednost je u sposobnosti takvog reguliranog subjekta da okupi kupce i prodavatelje financijskih proizvoda u okviru specifičnih i posebnih uvjeta koji u suprotnom ne bi bili ostvarivi (primjerice u usporedbi s transakcijama izravno sklopljenima između ugovornih stranaka izvan takvih sučelja). Usluga u kojoj takav subjekt stavlja na raspolaganje digitalno sučelje složenija je od samog omogućivanja transakcija financijskim instrumentima među korisnicima takvih sučelja. U tom smislu, druga mjesta trgovanja, platforme za zamjenu ili sustavi koji se bave drugim kategorijama imovine koje su uređene u skladu s nacionalnim pravom države članice također mogu imati slična obilježja. Nesvrstavanje takvog subjekta u „regulirane financijske subjekte” u skladu s Direktivom ne mijenja činjenicu da je stavljanje na raspolaganje digitalnog sučelja od strane takvog subjekta složenije od samog omogućivanja transakcija među korisnicima takvog sučelja te bi stoga moglo biti izuzeto iz područja primjene poreza. Konkretno, regulirane usluge koje su isključene iz područja primjene ove Direktive usmjerene su na pružanje sigurnog okruženja za financijske transakcije. Subjekt koji pruža te usluge stoga određuje posebne uvjete izvršavanja takvih financijskih transakcija kako bi se zajamčili ključni elementi poput kvalitete izvršenja transakcija, razine transparentnosti na tržištu i pravednog postupanja prema ulagačima. Naposljetku, takve usluge imaju ključnu i karakterističnu svrhu omogućivanja financiranja, ulaganja ili štednje.

(20) *Briše se.*

(21) Imajući u vidu da je prijenos podataka koji obavljaju regulirani financijski subjekti ograničen na pružanje prethodno opisanih reguliranih financijskih usluga i da čini dio pružanja tih usluga te je kao takav uređen pravom Unije, pružanje usluga prijenosa podataka koje obavljaju ti subjekti također bi trebalo izuzeti iz područja primjene PDU-a.

(22) Samo bi se određeni subjekti trebali smatrati obveznicima za potrebe PDU-a, neovisno o tome imaju li nastan u državi članici ili u jurisdikciji izvan Unije. Konkretno, subjekt bi se trebao smatrati poreznim obveznikom samo ako ispunjava oba sljedeća uvjeta: i. ukupan iznos prihoda na svjetskoj razini koje je subjekt prijavio za posljednju potpunu financijsku godinu, za koju je dostupan financijski izvještaj, veći je od 750 000 000 EUR te ii. ukupan iznos oporezivih prihoda koje je subjekt ostvario unutar Unije tijekom te financijske godine veći je od 50 000 000 EUR.

(23) Prvim pragom (ukupni godišnji prihod na svjetskoj razini) trebalo bi ograničiti primjenu PDU-a na poduzeća određene veličine, to jest na poduzeća koja su uglavnom u mogućnosti pružiti te digitalne usluge u kojima doprinos korisnika ima ključnu ulogu i koje u velikoj mjeri ovise o velikim mrežama korisnika, velikom prometu korisnika i iskorištavanju snažne pozicije na tržištu. Takvi poslovni modeli koji ovise o stvaranju vrijednosti od strane korisnika za ostvarivanje prihoda održivi su samo ako ih primjenjuju poduzeća određene veličine. Štoviše, veća poduzeća imaju veće mogućnosti za agresivno porezno planiranje. Iz tog je razloga isti prag predložen i u drugim inicijativama Unije.⁸ Takav je prag usto namijenjen ostvarivanju pravne sigurnosti s obzirom na to da bi poduzećima i poreznim tijelima bilo lakše i jeftinije utvrditi podliježe li subjekt PDU-u. Njime se usto isključuju mala poduzeća i novoosnovana poduzeća na koje bi opterećenje usklađivanja s novim porezom vjerojatno imalo nerazmjeran učinak.

(24) Drugim pragom (ukupni godišnji oporezivi prihod u Uniji) trebalo bi ograničiti primjenu poreza na slučajeve u kojima postoji znatan digitalni otisak na razini Unije u odnosu na vrste prihoda obuhvaćene PDU-om. Posebno je važno da EU osigura povoljno okružno za istraživanje i razvoj te inovacije, a osobito za novoosnovana poduzeća u brzorastućem digitalnom sektoru. Time bi se trebali izbjeći dodatni porezi za takva poduzeća. Tim bi pragom trebalo zaštititi poduzeća koja posluju u tradicionalnim gospodarstvima koja postaju sve digitaliziranija. Prag bi trebalo utvrditi na razini Unije kako bi se zanemarile razlike u veličini tržišta koje mogu postojati unutar Unije.

⁸ Vidjeti članak 2. prijedloga direktive Vijeća o zajedničkoj (konsolidiranoj) osnovici poreza na dobit (C(C)CTB) (COM(2016) 683 final, COM(2016) 685 final).

(25) Radi dosljednosti s važećim pravnim okvirom, svaki subjekt koji se smatra poreznim obveznikom i koji ostvaruje oporezive prihode koji se smatraju ostvarenima u državi članici trebao bi podlijegati PDU-u u toj državi članici, neovisno o tome ima li taj subjekt nastan u toj državi članici, u drugoj državi članici ili u jurisdikciji izvan Unije.

(26) Trebalo bi predvidjeti posebna pravila za subjekte koji pripadaju grupi. Prihode ostvarene isporukama drugim subjektima koji pripadaju istoj grupi trebalo bi isključiti iz područja primjene novog poreza. Za potrebe određivanja premašuje li subjekt primjenjive pragove, na temelju čega bi se smatrao poreznim obveznikom, pragove bi trebalo primjenjivati na ukupne prihode grupe. To što se pragovi iz članka 4. procjenjuju za grupu u cjelini ne mijenja činjenicu da je svaki subjekt koji pruža oporezive usluge u grupi zasebno porezni obveznik. Ako jedan ili više poreznih obveznika s poslovnim nastanom u Europskoj uniji pripada grupi, grupi je dopušteno odrediti jedan subjekt s poslovnim nastanom u Uniji za potrebe plaćanja PDU-a i ispunjavanja obveza u ime svakog poreznog obveznika iz te grupe. Time bi se poduzećima trebalo olakšati u pogledu usklađenosti i administrativnog opterećenja.

(27) Ovom Direktivom državu članicu ne bi se trebalo spriječiti da poduzećima omogući odbitak plaćenog PDU-a od osnovice poreza na dobit na svojem državnom području, neovisno o tome plaćaju li se oba poreza u istoj državi članici ili u različitim državama članicama.

(28) Oporezive prihode subjekta trebalo bi smatrati kao ostvarene u državi članici u poreznom razdoblju ako se u toj državi članici nalaze korisnici u odnosu na oporezivu uslugu koju pruža taj subjekt. Nalazi li se korisnik u državi članici u poreznom razdoblju trebalo bi određivati na temelju određenih posebnih pravila koja se utvrđuju za svaku oporezivu uslugu i koja se temelje na mjestu na kojem se upotrebljava korisnikov uređaj.

(29) Ako se korisnici u odnosu na određenu oporezivu uslugu nalaze u različitim državama članicama ili jurisdikcijama izvan Unije, relevantne oporezive prihode ostvarene tom uslugom trebalo bi razmjerno raspodijeliti za svaku transakciju svakoj državi članici na temelju određenih posebnih ključeva raspodjele. Te ključeve potrebno je utvrditi ovisno o prirodi svake oporezive usluge i specifičnim elementima iz kojih proizlazi primitak prihoda u korist pružatelja takve usluge.

(30) Za oporezive usluge koje se sastoje od stavljanja oglašavanja na digitalno sučelje, broj pojavljivanja oglasa na uređaju korisnika u poreznom razdoblju u državi članici trebalo bi uzeti u obzir za potrebe utvrđivanja udjela oporezivih prihoda koji će se toj državi članici dodijeliti za to porezno razdoblje.

(31) Kad je riječ o stavljanju na raspolaganje višestranih digitalnih sučelja, kako bi se odredio udio oporezivih prihoda koji se dodjeljuje pojedinačnoj državi članici, potrebno je razlikovati slučajeve u kojima se sučeljem izravno omogućuju odnosne transakcije među korisnicima i slučajevi u kojima se to ne omogućuje. U slučajevima koji uključuju omogućivanje odnosnih transakcija, raspodjelu oporezivih prihoda u poreznom razdoblju u korist države članice trebalo bi provoditi na temelju broja korisnika koji sklope takve transakcije u poreznom razdoblju uporabom uređaja u toj državi članici. To je zato jer je to aktivnost iz koje obično proizlazi stvaranje prihoda za poduzeće koje stavlja sučelje na raspolaganje. Prava oporezivanja prihoda poduzeća koje stavlja digitalno sučelje na raspolaganje trebalo bi dodijeliti državi članici u kojoj se nalaze korisnici koji sklapaju odnosne transakcije, neovisno o tome jesu li korisnici prodavatelji odnosne robe ili usluga, ili kupci. To je zato što se njihovim sudjelovanjem vrijednost za višestrano digitalno sučelje stvara s obje strane takve transakcije imajući u vidu da je uloga sučelja spajanje ponude i potražnje. Međutim, ako usluga posredovanja ne obuhvaća omogućivanje odnosnih transakcija, prihodi se obično ostvaruju periodičnim plaćanjima nakon registriranja ili otvaranja računa na digitalnom sučelju. Stoga, za potrebe dodjele oporezivih prihoda državi članici u poreznom razdoblju trebalo bi uzeti u obzir broj korisnika u tom poreznom razdoblju koji imaju račun otvoren uporabom uređaja u toj državi članici, neovisno o tome je li račun otvoren tijekom te porezne godine ili ranije.

(32) Kad je riječ o prijenosu prikupljenih podataka o korisnicima, za potrebe dodjele oporezivih prihoda državi članici u poreznom razdoblju trebalo bi uzeti u obzir broj korisnika čiji su podaci preneseni u tom razdoblju stvoreni tako da je korisnik upotrijebio uređaj u toj državi članici.

(33) Utvrđivanje mjesta na kojem se uređaj korisnika upotrebljava pa na temelju toga i mjesta oporezivanja, trebalo bi biti moguće na temelju adrese internetskog protokola (IP adrese) uređaja korisnika. Za mjesto oporezivanja ne bi trebalo uzeti u obzir činjenicu jesu li korisnici novčano doprinijeli u stvaranju prihoda, mjesto plaćanja za isporuku iz koje proizlazi obveza plaćanja PDU-a, kao ni mjesto na kojem je obavljena moguća isporuka odnosne robe ili usluga ugovorena s pomoću višestranog digitalnog sučelja.

(34) Svaka obrada osobnih podataka koja se obavlja u pogledu PDU-a trebala bi se provoditi u skladu s Uredbom (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća⁹, uključujući obrade koje mogu biti potrebne u pogledu adresa internetskog protokola (IP adrese). Konkretno, potrebno je imati u vidu potrebu provedbe odgovarajućih tehničkih i organizacijskih mjera radi usklađivanja s pravilima koja se odnose na zakonitost i sigurnost obrade, pružanje informacija te prava osoba čiji se podaci obrađuju. Kad god je to moguće, osobne podatke trebalo bi anonimizirati.

(35) Oporezivi prihodi trebali bi biti jednaki ukupnim bruto prihodima koje je ostvario porezni obveznik, bez poreza na dodanu vrijednost i drugih sličnih poreza. Trebalo bi smatrati da je porezni obveznik u trenutku njihova dospijanja ostvario oporezive prihode, neovisno o tome jesu li do tada stvarno plaćeni. PDU bi se trebao naplaćivati u državi članici na udio oporezivih prihoda koje je porezni obveznik ostvario u poreznom razdoblju, a koji se smatraju ostvarenima u toj državi članici te bi se trebali izračunavati primjenom stope PDU-a na taj udio. Kako bi se izbjeglo narušavanje jedinstvenog tržišta, trebalo bi uvesti jedinstvenu stopu PDU-a na razini Unije. Stopu PDU-a trebalo bi odrediti na razini od 3 %, čime se ostvaruje odgovarajuća ravnoteža između prihoda od poreza te u obzir uzima diferencijalni učinak PDU-a na poduzeća s različitim maržama.

⁹ Uredba (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom kretanju takvih podataka te o stavljanju izvan snage Direktive 95/46/EZ (Opća uredba o zaštiti podataka) (SL L 119, 4.5.2016., str. 1.).

(36) Porezni obveznici koji pružaju oporezive usluge podliježu PDU-u, kao i ispunjavanju niza administrativnih obveza. Identifikacija, podnošenje prijave PDU-a (prijava PDU-a) i njegovo plaćanje trebalo bi se provoditi u odnosu na svaku državu članicu u kojoj porezni obveznik podliježe PDU-u. Kako bi poduzeća bila manje opterećena, predlaže se da postupak identifikacije i prijava PDU-a imaju usklađen format. Pojednostaki takvih usklađenih formata trebalo bi dogovoriti posredstvom provedbenog zakonodavstva. Prijava PDU-a trebala bi obuhvaćati iste informacije i trebala bi biti istog formata u svim državama članicama. Stoga bi se ista prijava PDU-a trebala poslati svakoj državi članici u kojoj postoji obveza plaćanja PDU-a. Porezni obveznik bi u prijavi PDU-a trebao navesti sve relevantne identifikacijske brojeve PDU-a koji su mu dodijeljeni. Činjenica da sve države članice u kojima postoji obveza plaćanja PDU-a znaju informacije o primjeni PDU-a na istog poreznog obveznika u drugim državama članicama predstavlja neposrednu „razmjenu informacija”, čime se svakoj državi članici daje cjelovit uvid u svakog poreznog obveznika unutar Unije.

(36a) Porezni obveznik izravno duguje PDU svakoj državi članici u kojoj postoji obveza plaćanja PDU-a. Stoga bi svaka država članica u kojoj postoji obveza plaćanja PDU-a trebala imati ovlasti za izravnu naplatu PDU-a od poreznog obveznika koji tom porezu podliježe, kao i za provedbu poreznih revizija i mjera nadzora čiji je cilj ispitivanje dugovanja PDU-a poreznog obveznika. Takve provedbene mjere i mjere nadzora trebale bi se urediti pravilima i postupcima primjenjivima u svakoj državi članici u kojoj postoji obveza plaćanja PDU-a.

(36b) Porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Europskoj uniji trebao bi odrediti subjekt s poslovnim nastanom u jednoj državi članici, a koji pripada istoj grupi, kao poreznog obveznika ili poreznog predstavnika koji ima poslovni nastan u jednoj od država članica za potrebe plaćanja PDU-a i ispunjavanja administrativnih obveza u ime poreznog obveznika. Tim zahtjevom trebala bi se jamčiti kvaliteta upravljanja PDU-om. Određeni subjekt grupe ili porezni predstavnik trebao bi biti odgovoran za osiguravanje izvršenja poreznih obveza poduzeća treće zemlje, uključujući podnošenje prijave PDU-a u propisanom obliku. Taj subjekt bi također trebao podlijezati PDU-u poduzeća kako bi se zajamčilo plaćanje tog poreza nacionalnim poreznim upravama. Ako porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Europskoj uniji ne ispuní obveze u pogledu PDU-a, države članice mogu zahtijevati da subjekt koji ima poslovni nastan u Europskoj uniji a pripada istoj grupi kao porezni obveznik plati PDU i ispuní obveze u ime poreznog obveznika.

(37) Države članice trebale bi biti u mogućnosti propisati računovodstvene obveze, obveze vođenja evidencije ili druge obveze u cilju djelotvorne naplate PDU-a, kao i druge mjere za sprječavanje utaje, izbjegavanja plaćanja poreza i zlouporabe.

(38) Radi osiguranja jedinstvenih uvjeta za provedbu ove Direktive u pogledu administrativnih obveza koje treba ispuniti, provedbene ovlasti trebalo bi dodijeliti Komisiji. Te bi ovlasti trebalo izvršavati u skladu s Uredbom (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća.¹⁰

(39) Budući da porezne uprave svih država članica u načelu ovise o istim podacima, Direktivom se propisuje razmjena informacija s obzirom na bilo kakve promjene u vezi s prijavljenim prihodom koji proizlazi iz poreznih revizija i mjera nadzora. Izmjene iznosa navedenih u prijavi PDU-a porezni obveznik trebao bi unijeti isključivo izmjenama te prijave i elektroničkim putem ih podnijeti svakoj državi članici u kojoj se trebao platiti PDU najkasnije tri godine od datuma na koji je prvotna prijava trebala biti podnesena. Odredbe o čuvanju službene tajne usklađene su s Direktivom 2011/16/EU¹¹. Države članice trebale bi, ako je to potrebno, primijeniti odredbe koje je Unija donijela u pogledu administrativne suradnje u poreznim pitanjima kao što su direktive Vijeća 2011/16/EU i 2010/24/EU¹² ili druge mjere koje su dostupne na međunarodnoj razini poput multilateralne konvencije o uzajamnoj administrativnoj pomoći u poreznim stvarima, članka 26. OECD-ova modela ugovora o izbjegavanju dvostrukog oporezivanja te modela sporazuma OECD-a o razmjeni informacija u poreznim stvarima.

¹⁰ Uredba (EU) br. 182/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. veljače 2011. o utvrđivanju pravila i općih načela u vezi s mehanizmima nadzora država članica nad izvršavanjem provedbenih ovlasti Komisije (SL L 55, 28.2.2011., str. 13.).

¹¹ Direktiva Vijeća 2011/16/EU od 15. veljače 2011. o administrativnoj suradnji u području oporezivanja i stavljanju izvan snage Direktive 77/799/EEZ (SL L 64, 11.3.2011., str. 1.).

¹² Direktiva Vijeća 2010/24/EU od 16. ožujka 2010. o uzajamnoj pomoći kod naplate potraživanja vezanih za poreze, carine i druge mjere (SL L 84, 31.3.2010., str. 1.).

(40) U skladu sa Zajedničkom političkom izjavom država članica i Komisije od 28. rujna 2011. o dokumentima s objašnjenjima¹³, države članice obvezale su da će u opravdanim slučajevima uz obavijest o svojim mjerama za prenošenje priložiti jedan ili više dokumenata u kojima se objašnjava veza između sastavnih dijelova direktive i odgovarajućih dijelova nacionalnih instrumenata za prenošenje. U pogledu ove Direktive, zakonodavac smatra opravdanim dostavljanje takvih dokumenata.

(41) Ovom se Direktivom želi zaštititi cjelovitost jedinstvenog tržišta, osigurati njegovo pravilno funkcioniranje i izbjeći narušavanje tržišnog natjecanja. Budući da te ciljeve zbog njihove prirode ne mogu dostatno ostvariti države članice, već se oni mogu na bolji način ostvariti na razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti utvrđenim u članku 5. Ugovora o Europskoj uniji. U skladu s načelom proporcionalnosti utvrđenim u tom članku, ovom se Direktivom ne prelazi okvire potrebne za ostvarenje tih ciljeva,

(42) PDU trebao bi biti samo privremeno rješenje dok se ne pronađe cjelovito rješenje (vidjeti uvodnu izjavu 6.). Stoga se utvrđenim datumom isteka u kombinaciji s revizijskom klauzulom i poveznicom s kretanjima na globalnoj razini osigurava taj privremeni karakter,

DONIJELO JE OVU DIREKTIVU:

¹³ SL C 369, 17.12.2011., str. 14.

Poglavlje 1.

PREDMET I DEFINICIJE

Članak 1.

Predmet

Ovom se Direktivom utvrđuje zajednički sustav poreza na digitalne usluge (dalje u tekstu „PDU”) kojim se oporezuju prihodi koji proizlaze iz pružanja određenih digitalnih usluga.

Članak 2.

Definicije

Za potrebe ove Direktive primjenjuju se sljedeće definicije:

- (1) „subjekt” znači svaka pravna osoba ili pravni aranžman koji posluje putem trgovačkog društva ili strukture koja je transparentna u svrhu oporezivanja dobiti;
- (1a) „s poslovnim nastanom u Uniji” znači da poduzeće ima poslovni nastan ili trajni poslovni nastan u Uniji;
- (1b) „nema poslovni nastan u Uniji” znači da u Uniji ne postoji ni poduzeće ni trajni poslovni nastan;
- (2) „grupa” znači svi subjekti uključujući matično društvo i sva njegova društva kćeri na temelju članka 2. stavka 11. Direktive 2013/34/EU Europskog parlamenta i Vijeća¹⁴;

¹⁴ Direktiva 2013/34/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o godišnjim financijskim izvještajima, konsolidiranim financijskim izvještajima i povezanim izvješćima za određene vrste poduzeća, o izmjeni Direktive 2006/43/EZ Europskog parlamenta i Vijeća i o stavljanju izvan snage direktiva Vijeća 78/660/EEZ i 83/349/EEZ (SL L 182, 29.6.2013., str. 19.).

- (3) „digitalno sučelje” znači bilo koji softver, uključujući internetske stranice ili njihov dio, i aplikacije, uključujući mobilne aplikacije, koji su dostupni korisnicima;
- (3a) „višestrano digitalno sučelje” znači digitalno sučelje kojim se korisnicima omogućuje pronalaženje drugih korisnika i njihova međusobna interakcija te kojim se usto može omogućiti pružanje odnosnih isporuka robe ili usluga izravno među korisnicima;
- (4) „korisnik” znači svaki pojedinac ili svaka pravna osoba ili pravni aranžman, bilo koje prirode, koji pristupa digitalnom sučelju s pomoću uređaja;
- (5) „digitalni sadržaj” znači podaci koji se pružaju u digitalnom obliku, poput računalnih programa, aplikacija, glazbe, video zapisa, teksta, igara i drugog softvera, osim podataka koji čine digitalno sučelje;
- (5a) „ciljano oglašavanje” znači svaki oblik digitalne komercijalne komunikacije kojoj je cilj promicanje proizvoda, usluge ili robne marke, usmjeren na korisnike digitalnog sučelja na temelju prikupljenih podataka o korisnicima;
- (5b) „prodaja podataka o korisnicima” znači svaki oblik prijenosa podataka za naknadu (uključujući npr. licenciranje podataka);
- (6) „adresa internetskog protokola (IP adresa)” znači niz alfanumeričkih oznaka dodijeljen umreženim uređajima kako bi se omogućilo njihovo komuniciranje putem interneta;
- (7) „porezno razdoblje” znači kalendarska godina;
- (8) „regulirana financijska usluga” znači financijska usluga za koju je ovlašten regulirani financijski subjekt;
- (9) „regulirani financijski subjekt” znači pružatelj financijskih usluga koji je podložen odobrenju i nadzoru na temelju bilo koje mjere usklađivanja koju donosi Unija za regulaciju financijskih usluga, uključujući pružatelje koji su podložni nadzornim okvirima izvan Unije za koje se smatra da su jednakovrijedni mjerama Unije, kako je određeno u skladu s pravnim aktom Unije.

Članak 3.
Oporezivi prihodi

1. Za potrebe ove Direktive, „oporezivim prihodima” smatraju se prihodi subjekta koji proizlaze iz pružanja bilo koje od sljedećih usluga:
 - (a) postavljanje ciljanog oglašavanja na digitalno sučelje;
 - (b) stavljanje višestranog digitalnog sučelja na raspolaganje korisnicima;
 - (c) prodaja prikupljenih podataka o korisnicima i podataka nastalih aktivnostima korisnika na digitalnim sučeljima.
2. Upućivanje na prihode u stavku 1. uključuje ukupne bruto prihode bez poreza na dodanu vrijednost i drugih sličnih poreza.
3. Stavak 1. točka (a) primjenjuje se neovisno o tome je li digitalno sučelje u vlasništvu subjekta koji je odgovoran za stavljanje oglašavanja na to sučelje. Ako subjekt koji stavlja oglašavanje nije vlasnik digitalnog sučelja, taj se subjekt smatra pružateljem usluga obuhvaćenih točkom (a), a ne vlasnik sučelja.
4. Stavak 1. točka (b) ne uključuje:
 - (a) stavljanje na raspolaganje digitalnog sučelja, ako je isključiva ili glavna namjena stavljanja sučelja na raspolaganje ta da subjekt na njemu pruža korisnicima digitalni sadržaj ili komunikacijske usluge, ili da korisnicima pruža usluge platnog prometa;
 - (b) pružanje reguliranih financijskih usluga od strane reguliranih financijskih subjekata;
 - (c) *Briše se.*

5. Stavak 1. točka (c) ne uključuje:
- (a) prodaju podataka koji su dobiveni iz senzora;
 - (b) prodaju podataka od strane reguliranog financijskog subjekta.
6. *Briše se.*
7. Prihodi koji proizlaze iz pružanja usluge obuhvaćene stavkom 1. koje subjekt koji pripada grupi pruža drugom subjektu iz iste grupe ne smatraju se oporezivim prihodima za potrebe ove Direktive.
8. Ako subjekt koji pripada istoj grupi pruža uslugu obuhvaćenu stavkom 1. i prihode koji proizlaze iz pružanja te usluge primi drugi subjekt iz te grupe, za potrebe ove Direktive smatra se da je te prihode ostvario subjekt koji pruža uslugu.
9. U poglavljima 2. i 3. usluge obuhvaćene stavkom 1. navedene su kao „oporezive usluge”.

Članak 4.

Porezni obveznik

1. „Porezni obveznik”, u odnosu na porezno razdoblje, znači subjekt koji pruža oporezive usluge opisane u članku 3. stavku 1. i ispunjava oba sljedeća uvjeta:
- (a) ukupni iznos prihoda na svjetskoj razini koje je subjekt prijavio za relevantnu financijsku godinu veći je od 750 000 000 EUR;
 - (b) ukupni iznos oporezivih prihoda koje je subjekt ostvario unutar Unije tijekom relevantne financijske godine veći je od 50 000 000 EUR.

2. Ako subjekt prijavi ili ostvaruje prihode u valuti koja nije euro, prihodi se za potrebe stavka 1. pretvaraju u euro primjenom deviznog tečaja kako je objavljen u *Službenom listu Europske unije* na posljednji dan relevantne financijske godine ili, ako tog dana nema objave, deviznog tečaja objavljenoga na prethodni dan.
3. U stavcima 1. i 2. „relevantna financijska godina” znači financijska godina obuhvaćena najnovijim raspoloživim financijskim izvještajima koje je subjekt objavio prije kraja dotičnoga poreznog razdoblja.
4. Pravilo iz članka 5. stavka 1. primjenjuje se za utvrđivanje jesu li oporezivi prihodi ostvareni u Uniji, kako je navedeno u stavku 1. točki (b).
5. Za potrebe ove Direktive smatra se da su u trenutku njihova dospijeća oporezivi prihodi ostvareni, neovisno o tome jesu li relevantni iznosi doista plaćeni.
6. Ako subjekt iz stavka 1. pripada grupi, pragovi u tom stavku primjenjuju se na prihode na svjetskoj razini koje je prijavila grupa u cjelini, kao i na oporezive prihode koje je ta grupa ostvarila u Uniji. Međutim, svaki subjekt grupe koji pruža oporezive usluge opisane u članku 3. stavku 1., a ne grupa u cjelini, smatra se poreznim obveznikom ako su ispunjeni uvjeti iz stavka 1.

Poglavlje 2.

MJESTO OPOREZIVANJA, OBVEZA PLAĆANJA I IZRAČUN POREZA

Članak 5.

Mjesto oporezivanja

1. Za potrebe ove Direktive oporezivi prihodi koje subjekt ostvari u poreznom razdoblju smatraju se ostvarenima u državi članici u tom poreznom razdoblju ako se korisnici u odnosu na tu oporezivu uslugu nalaze u toj državi članici u tom poreznom razdoblju.

Prvi podstavak primjenjuje se neovisno o tome jesu li takvi korisnici novčano doprinijeli ostvarivanju tih prihoda.

2. U smislu oporezivih usluga smatra se da se korisnik nalazi u državi članici u poreznom razdoblju ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

(a) za usluge obuhvaćene odredbama članka 3. stavka 1. točke (a), ako se predmetno oglašavanje pojavljuje na korisnikovu uređaju u trenutku u kojem se taj uređaj u toj državi članici u tom poreznom razdoblju upotrebljava za pristup digitalnom sučelju;

(b) za usluge obuhvaćene odredbama članka 3. stavka 1. točke (b):

- i. ako usluga uključuje višestrano digitalno sučelje kojim se omogućuje pružanje odnosne isporuke robe ili usluga izravno među korisnicima te korisnik upotrebljava uređaj u toj državi članici u tom poreznom razdoblju za pristup digitalnom sučelju i na tom sučelju sklapa odnosnu transakciju u tom poreznom razdoblju;
- ii. ako usluga uključuje višestrano digitalno sučelje koje nije obuhvaćeno podtočkom i. i korisnik tijekom tog poreznog razdoblja ili dijela tog razdoblja ima račun koji mu omogućuje pristup digitalnom sučelju te je taj račun otvoren upotrebom uređaja u toj državi članici;

(c) za usluge obuhvaćene odredbama članka 3. stavka 1. točke (c), ako su u tom poreznom razdoblju preneseni podaci koje je stvorio korisnik upotrebom uređaja u toj državi članici za pristup digitalnom sučelju, bilo tijekom tog poreznog razdoblja ili tijekom ranijeg razdoblja.

3. Za svako porezno razdoblje, udio ukupnog oporezivog prihoda subjekta, koji se u skladu sa stavkom 1. smatra prihodom ostvarenim u državi članici, utvrđuje se za svaku transakciju na sljedeći način:

(a) kad je riječ o oporezivim prihodima ostvarenima pružanjem usluga obuhvaćenih odredbama članka 3. stavka 1. točke (a), razmjerno broju pojavljivanja oglasa na uređajima korisnika u tom poreznom razdoblju;

(b) kad je riječ o oporezivim prihodima ostvarenima pružanjem usluga obuhvaćenih odredbama članka 3. stavka 1. točke (b):

- i. ako usluga uključuje višestrano digitalno sučelje kojim se omogućuje pružanje odnosno isporuke robe ili usluga izravno među korisnicima, razmjerno broju korisnika koji su sklopili odnosno transakcije na digitalnom sučelju u tom poreznom razdoblju;
- ii. ako usluga uključuje višestrano digitalno sučelje koje nije obuhvaćeno podtočkom i., razmjerno broju korisnika koji u tom poreznom razdoblju ili dijelu tog razdoblja imaju račun koji im omogućuje pristup digitalnom sučelju;

(c) kad je riječ o oporezivim prihodima ostvarenima pružanjem usluga obuhvaćenih odredbama članka 3. stavka 1. točke (c), razmjerno broju korisnika čiji su podaci preneseni u tom razdoblju, a koji su stvoreni tako da je korisnik upotrijebio uređaj za pristup digitalnom sučelju, bilo tijekom tog poreznog razdoblja ili tijekom ranijeg razdoblja.

4. Sljedeći se elementi ne uzimaju u obzir pri utvrđivanju mjesta oporezivanja za oporezive prihode koji podliježu PDU-u:
- (a) ako postoji odnosna isporuka robe ili usluga izravno među korisnicima višestranog digitalnog sučelja iz članka 3. stavka 1. točke (b), mjesto na kojem se obavlja ta odnosna isporuka;
 - (b) mjesto na kojem se obavlja bilo koje plaćanje za oporezivu uslugu.
5. Za potrebe ovog članka, država članica u kojoj se upotrebljava uređaj korisnika određuje se pozivanjem na adresu internetskog protokola (IP adresu) uređaja.
6. Podaci koji se mogu prikupljati od korisnika za potrebe primjene ove Direktive ograničuju se na podatke o državi članici u kojoj se korisnici nalaze te se pritom ne omogućuje identifikacija tih korisnika.

Članak 6.

Obveza plaćanja

PDU se u državi članici naplaćuje na udio oporezivih prihoda koje porezni obveznik ostvari u poreznom razdoblju i koji se u skladu s člankom 5. smatraju ostvarenim u toj državi članici. PDU u toj državi članici dopijeva sljedećeg dana nakon završetka poreznog razdoblja.

Članak 7.

Izračun poreza

PDU se za državu članicu za porezno razdoblje izračunava primjenom stope PDU-a na udio oporezivih prihoda iz članka 6. Postotak za izračun udjela oporezivih prihoda zaokružuje se za te potrebe na dva decimalna mjesta.

Ako se iznos sastoji od najmanje triju decimalnih mjesta, a vrijednost treće decimale iznosi šest ili više, druga decimala povećava se za jedan. Ako je vrijednost treće decimale četiri ili manje, druga decimala ostaje ista. Ako je vrijednost treće decimale pet, druga decimala ostaje ista u slučaju da je parna, a ako je neparna uvećava se za jedan. Ako je znamenka 9, a mora se povećati za jedan u skladu s navedenim pravilima, onda se prethodna znamenka povećava za jedan a zaokružena znamenka jest 0.

Članak 8.

Stopa

Stopa PDU-a iznosi 3 %.

Poglavlje 3.

OBVEZE

Članak 9.

Osoba odgovorna za plaćanje i ispunjavanje obveza

1. Osoba odgovorna za plaćanje PDU-a i ispunjavanje obveza iz ovog poglavlja jest porezni obveznik koji pruža oporezive usluge.
2. Ne dovodeći u pitanje stavak 1. i članak 4. stavak 1., ako jedan ili više poreznih obveznika s poslovnim nastanom unutar Unije pripadaju grupi, toj grupi je dopušteno odrediti jedan subjekt s poslovnim nastanom u Uniji, a koji pripada grupi, za potrebe plaćanja PDU-a i ispunjavanja obveza iz ovog poglavlja u ime svakog poreznog obveznika u toj grupi koji podliježe PDU-u.

3. Ako porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji pripada grupi čiji jedan subjekt ili više njih ima poslovni nastan u Uniji, porezni obveznik određuje jedan od tih subjekata za potrebe plaćanja PDU-a i ispunjavanja obveza iz ovog poglavlja u ime poreznog obveznika.
4. Ako porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji pripada grupi čiji jedan subjekt ili više njih ima poslovni nastan u Uniji i ako porezni obveznik nije ispunio obveze na temelju članka 3., države članice mogu zatražiti da jedan od tih subjekata plati PDU i ispuni obveze iz ovog poglavlja u ime poreznog obveznika.
5. Porezni obveznik koji nema poslovni nastan u Uniji i koji ne pripada grupi određuje poreznog predstavnika koji ima poslovni nastan u jednoj od država članica za potrebe plaćanja PDU-a i ispunjavanja obveza iz ovog poglavlja u ime tog poreznog obveznika.
6. Ako porezni obveznik nema poslovni nastan u Uniji i ako pripada grupi čiji subjekti nemaju poslovni nastan u Uniji, porezni obveznik određuje poreznog predstavnika koji ima poslovni nastan u jednoj od država članica za potrebe plaćanja PDU-a i ispunjavanja obveza iz ovog poglavlja u ime svakog poreznog obveznika u toj grupi koji podliježe PDU-u.
7. Ako su subjekt ili porezni predstavnik imenovani u skladu s ovim člankom stavicima od 2. do 6., upućivanje na poreznog obveznika u ovom poglavlju uključuje upućivanje na poreznog predstavnika ili određeni subjekt za potrebe ovog poglavlja.

Članak 10.
Identifikacija

1. Porezni obveznik se identificira u svakoj državi članici u kojoj podliježe PDU-u.
2. Identifikacija se obavlja elektroničkim putem najkasnije 30 dana od završetka prvog poreznog razdoblja za koje porezni obveznik podliježe PDU-u na temelju ove Direktive (dalje u tekstu: „prvo razdoblje obveze”).
3. *Briše se.*
4. Identifikacija propisana u stavku 1. uključuje barem sljedeće informacije o poreznom obvezniku:
 - (a) ime;
 - (b) trgovačko ime, ako je različito od imena;
 - (c) poštansku adresu;
 - (d) adresu elektroničke pošte;
 - (e) nacionalni porezni broj, ako postoji;
 - (f) ime osobe za kontakt;
 - (g) telefonski broj;
 - (i) broj IBAN ili OBAN.
5. Porezni obveznik obavješćuje svaku državu članicu u kojoj podliježe PDU-u o svakoj promjeni informacija u skladu sa stavkom 4., u roku od 30 dana nakon što je do promjene došlo.

6. Ako je subjekt ili porezni predstavnik imenovan u skladu s člankom 9. stavcima od 2. do 6., informacije koje taj određeni subjekt ili porezni predstavnik dostavlja na temelju ovog članka za svakog poreznog obveznika u grupi ili svakog poreznog obveznika kojeg predstavlja uključuju i informacije o tom predstavniku u odnosu na podatke iz stavka 4.
7. Komisija može donijeti provedbene akte kako bi odredila zajednički format za obavješćivanje propisano ovim člankom. Ti se provedbeni akti donose u skladu s postupkom iz članka 24. stavka 2.

Članak 11.
Identifikacijski broj

1. Država članica u kojoj postoji obveza plaćanja PDU-a dodjeljuje poreznom obvezniku jedinstveni identifikacijski broj za potrebe PDU-a i obavješćuje poreznog obveznika o tom broju elektroničkim putem u roku od 30 dana od dana primitka obavijesti u skladu s člankom 10.

Ako se odredi porezni predstavnik na temelju članka 9. stavka 5. ili 6., država članica u kojoj postoji obveza plaćanja PDU-a dodjeljuje poreznom predstavniku jedinstveni identifikacijski broj za potrebe PDU-a i obavješćuje poreznog predstavnika o tom broju elektroničkim putem u roku od 30 dana od dana primitka obavijesti u skladu s člankom 10.

2. Svaki jedinstveni identifikacijski broj ima prefiks u skladu s ISO kodom 3166 Alpha 2 koji se odnosi na državu članicu u kojoj postoji obveza plaćanja PDU-a. Međutim, Grčka i Ujedinjena Kraljevina upotrebljavaju prefiks „EL”, odnosno „UK”.
3. Države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi osigurale da njihovi identifikacijski sustavi omogućuju identifikaciju poreznih obveznika te vode identifikacijski registar svih jedinstvenih identifikacijskih brojeva koje su te države članice dodijelile.

Članak 12.

Briše se.

Članak 13.

Briše se.

Članak 14.

Prijava PDU-a

1. Porezni obveznik podnosi svakoj državi članici, u kojoj podliježe PDU-u, prijavu PDU-a za svako porezno razdoblje. Prijava se podnosi elektroničkim putem u roku od 90 dana od završetka poreznog razdoblja obuhvaćenoga prijavom.
2. Ako je porezni obveznik iskoristio mogućnost iz članka 9. stavka 2. ili je obvezan u skladu s člankom 9. stavkom 3. ili stavkom 6. odrediti subjekt ili poreznog predstavnika, tom subjektu ili poreznom predstavniku dopušteno je podnijeti konsolidiranu prijavu PDU-a u ime svih poreznih obveznika u grupi.

Članak 15.

Informacije na prijavi PDU-a

1. Prijava PDU-a sadržava sljedeće informacije:
 - (a) sve identifikacijske brojeve PDU-a koje su države članice dodijelile na temelju članka 11.; ako je porezni predstavnik određen na temelju članka 9. stavka 5. ili 6., identifikacijske brojeve PDU-a tog predstavnika;
 - (b) za sve države članice u kojima za dotično porezno razdoblje postoji obveza plaćanja PDU-a, ukupan iznos oporezivih prihoda za koje se smatra da ih je porezni obveznik ostvario u tim državama članicama, zajedno s iznosom PDU-a koji duguje u odnosu na taj iznos u tim državama članicama.

2. Prijava PDU-a usto sadržava, u pogledu tog poreznog razdoblja, ukupan iznos prihoda na svjetskoj razini i ukupan iznos oporezivih prihoda unutar Unije na koje se primjenjuju odredbe članka 4. stavka 1.
3. Države članice mogu zahtijevati da se iznosi u prijavi iskažu u nacionalnoj valuti. Konverzija se obavlja na temelju članka 4. stavka 2.
4. *Briše se.*
5. *Briše se.*
6. Komisija može donijeti provedbene akte kako bi odredila zajednički format za prijave PDU-a. Ti se provedbeni akti donose u skladu s postupkom iz članka 24. stavka 2.

Članak 16.

Načini plaćanja

1. Iznos PDU-a koji duguje u svakoj državi članici za porezno razdoblje porezni obveznik plaća u svakoj državi članici u kojoj podliježe PDU-u najkasnije 90 dana nakon završetka dotičnog poreznog razdoblja.
2. *Briše se.*
3. Plaćanje se izvršava na bankovni račun koji odredi svaka država članica.
4. *Briše se.*
5. Države članice mogu zahtijevati da se plaćanje izvrši u nacionalnoj valuti.
6. *Briše se.*
7. *Briše se.*

Članak 17.

Izmjene prijave PDU-a

1. Izmjene iznosa navedenih u prijavi PDU-a od strane poreznog obveznika dopuštene su isključivo putem izmjena predmetne prijave, a ne prilagodbi u naknadnim prijavama.
2. Izmjene iz stavka 1. podnose se elektroničkim putem svim državama članicama u kojima se trebao platiti PDU najkasnije tri godine od datuma na koji je prvotna prijava trebala biti podnesena.
3. Svako dodatno plaćanje koje porezni obveznik izvršava zbog dugovanja PDU-a koja proizlaze iz izmjena navedenih u stavku 1. izvršava se u trenutku podnošenja izmijenjene prijave PDU-a.

Članak 18.

Mjere u pogledu računovodstva, vođenja evidencije i sprječavanja prijevara te provedbene mjere i mjere nadzora

1. Države članice utvrđuju obveze u pogledu računovodstva, vođenja evidencije i ostale obveze namijenjene osiguravanju djelotvornog plaćanja PDU-a poreznim tijelima.
2. Države članice predviđaju da porezni obveznik mora biti u mogućnosti dokazati da su neprijavljeni prihodi od internetskog oglašavanja ostvareni od neciljanog oglašavanja.
3. *Briše se.*
4. Svaka država članica u kojoj postoji obveza plaćanja PDU-a izvršava naplatu iznosa PDU-a od dotičnog poreznog obveznika. U tom se smislu primjenjuju pravila i postupci svake države članice, uključujući pravila i postupke koji se odnose na kazne, kamate i druge naknade za kašnjenje plaćanja ili neplaćanje PDU-a te pravila i postupke koji se odnose na naplatu dugova.
5. *Briše se.*

Poglavlje 4.

ADMINISTRATIVNA SURADNJA

Članak 19.

Imenovanje nadležnih tijela

Svaka država članica imenuje nadležno tijelo kao tijelo odgovorno u toj državi članici za upravljanje svim aspektima koji se odnose na obveze iz poglavlja 3. i ovog poglavlja te obavještuje Komisiju o nazivu i adresi e-pošte tog tijela. Komisija objavljuje nazive i adrese nadležnih tijela u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 20.

Razmjena informacija

Nadležno tijelo svake države članice u roku od 30 dana obavještuje nadležna tijela svih ostalih država članica u kojima porezni obveznik podliježe PDU-u o svakoj promjeni u vezi s prijavljenim prihodom iz članka 15. stavka 1. točke (b) i stavka 2. zbog poreznih revizija i mjera nadzora. Informacije koje se na temelju ove Direktive priopćuju među državama članicama u bilo kojem obliku, obuhvaćene su obvezom čuvanja službene tajne i zaštićene su kao i njima slične informacije u skladu sa zakonodavstvom države članice koja ih je primila. Te se informacije mogu upotrebljavati za upravljanje i provedbu nacionalnih zakonodavstava svih država članica u vezi s porezima kako se navodi u članku 2. Direktive 2011/16/EU.

Članak 21.

Načini razmjene informacija

1. Informacije i dokumentacija koji se razmjenjuju u skladu s ovim poglavljem šalju se elektroničkim putem upotrebom mreže CCN.
2. Komisija može donijeti provedbene akte kako bi utvrdila tehničke pojedinosti za načine razmjene takvih informacija i dokumentacije. Ti se provedbeni akti donose u skladu s postupkom iz članka 24. stavka 2.

Poglavlje 5.

ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 24.

Postupak odbora

1. Komisiji pomaže odbor. Navedeni odbor je odbor u smislu Uredbe (EU) br. 182/2011.
2. Pri upućivanju na ovaj stavak primjenjuje se članak 5. Uredbe (EU) br. 182/2011.

Članak 25.

Prenošenje

1. Države članice najkasnije do 31. prosinca 2021. donose i objavljuju zakone i druge propise potrebne radi usklađivanja s ovom Direktivom. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.

Te odredbe primjenjuju od 1. siječnja 2022.

Kada države članice donose te odredbe, one sadržavaju upućivanje na ovu Direktivu ili se na nju upućuje prilikom njihove službene objave.

2. Države članice Komisiji dostavljaju tekst glavnih odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.
3. Komisija do 31. prosinca 2020. priprema izvješće o ocjeni napretka ostvarenoga u revizijama međunarodnih standarda poreza na dobit kako bi se odgovorilo na izazove koji proizlaze iz digitalizacije, kako je dogovoreno na razini OECD-a, uz koje je, prema potrebi, priložen prijedlog o odgodi primjene ove Direktive ili o opozivu ove Direktive.
4. Direktiva prestaje važiti nakon što na snagu stupe revizije međunarodnih standarda poreza na dobit radi odgovora na izazove koji proizlaze iz digitalizacije, kako je dogovoreno na razini OECD-a, ili najkasnije do 31. prosinca [X].

Članak 26.

Stupanje na snagu

Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 27.
Adresati

Ova je Direktiva upućena državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu,

Za Vijeće
Predsjednik
